

Talkoot ovat osa suomalaista kansanperinnettä, joka on levinnyt kuin kulovalkea ympäri maailman. Tämän suuren suomalaisen keksinnön avulla maailmalla on tehty suuria projekteja, rakennettu esimerkiksi Kiinan muuri. Talkoita voidaan myös käyttää purkamiseen, kuten tapahtui Berliinissä marraskuussa 1989: itäberliiniläisillä ei mennyt kauaa, kun he kokosivat kymmenen tuhannen ihmisen joukon ja panivat hulinaksi. Voimme siis päätellä, että yksilöllä tulee olla talkoohengestä huolimatta jokin *motiivi* talkoiden eteen raatamiseksi. Kiinalaisilla se oli kuolemanpelko ja riisi, itäberliiniläisillä länsimainen vapaus.

Olisikin niiden järjestäminen niin helppoa kuin mitä se näyttää auringon paistaessa kesäkispäivänä. Ennen tätä on aktiivi-ihminen soitellut, faksannut, lähetellyt sähköposteja, kopioinut, kiroillut, pyytänyt, unohtanut, siivonnut, masentunut, kiittänyt, lanannut, hionnut, raahannut, vahvistanut, väsynyt, muistanut.. Aktiivi haluaa myös itse kilpailla, joten myös siihen täytyy treenata ja valmistautua. Jos sitten aktiivi-ihminen kaatuu böörnauttina tallinkäytävälle kisa-aamuna, kisavastaavien täytyy oppia rekrytoimaan lisää jengiä. Jos kymmentätuhatta berliiniläistä ei saada kokoon Kaakamoon, niin ihan kiva olisi ainakin parikymmentä uutta merilappilaista.

Uskon, että jo 70-luvulla tietyillä lapsilla, nykyisillä ratsastusseuralaisilla oli *sisäinen palo* suunnitella ja puuhata kaikenlaista lastenkivaa vanhempien kauhuksi. Nykyään sitä kutsutaan ADHD -oireyhtymäksi. Nämä ihmiset ovat löytäneet erilaisten elämänvaiheiden jälkeen kohtalonsa ratsastuskivan aktiivijärjestäjinä Kaakamossa. Onko se nyt hyvä vai huono juttu, lukija päättäköön itse.

Vanha konsti ”*Kiristys, uhkailu ja lahjonta*” motivoi lapsia, hevosia ja ratsastusseuran jäseniä; jos haluatte kisata, tulkaa tekemään kanssamme kisoja. Tämä ainakin toimii meidän seurassamme, sillä 35-kiloiset kisalapsiparat ovat ensimmäisenä raahaamassa 50-kiloisia estejohteita kentälle. Ihanaa; uusi kisajärjestäjien sukupolvi on kasvamassa. Kauhustelijoille tiedotettakoon, että seuramme periaatteen mukaan niin kauan kuin lapset eivät lakkaa kasvamasta pituutta, he jaksavat raahata.

Kaikkein vaikeinta on saada mukaan normaaleja lahjakkaita aikuisia toimihenkilöiksi, sillä heitä ratsastajissa tapaa hyvin harvoin ja jos löytää sellaisen, joku muu siistimpää ja hajuttomampaa lajia harrastava seura on palkannut hänet täysipäiväisesti listoilleen. Ehdottomasti tarvitaan myös kilpailevien junnujen fiksuja vanhempia, mutta pahaa pelkään, että ratsastuskulttuuri jo sinällään estää näiden hevostäpsettömien ihmisten osallistumisen sisäpiirilajiin edes taustatukijoukoissa. Erityisesti ratsastuskulttuurissa puhutaan asioista liian teknisesti ratsastuslangilla, kaikenlaisia vaarattomia kommelluksia suureen ääneen värittäen ja toisaalta taas umpityhmiä hevosityksilöitä inhimillistäen, joten ei ihme, ettei juttu aukea 10-vuotiaan Jessiinan ujolle atk-tukihenkilöiskälle, jonka resurssit suurतालouskokki-, lanau-, liikenteenohjaus- ja ensiapukurssista jäävät näin hyödyntämättä.

Jäljelle jäävän henkilökunnan motiivista ei ole tietoaakaan ja taso ei voi olla kovin korkea, sillä hommahan perustuu vapaaehtoisuuteen. Suurta hupia seuralaisten keskuudessa aiheutti tilanne, jossa maakunnasta kutsuttu puheenjohtajatuomari luuli, että kisojemme lääkäri ei olekaan oikea lääkäri. Meiltä ilmeisesti on totuttu odottamaan yllättäviä käännteitä tehokkaan toimihenkilörekrytoinnin osalta, mutta emme sentään toimi tyyliin ”ole sä vaikka ensiapulääkäri”. Kevyet lähettihommat sopivat jopa alle kouluikäisille, mutta jouduimme nostamaan ikärajaa, kun tulokset kiinnitettiin tulostaululle puolen metrin korkeudelle ja selkävaivaiset ratsastajat eivät pystyneet kumartumaan lukeakseen niitä. Jämpit ja hyväkeuhkoiset kouluratsastajat olemme lähettäneet jo aikoja sitten estetuomarikursseille oppimaan vihellyksen alkeet. Muita vaatimuksia

emme ole tuomareille ole asettaneetkaan. Tuomariparat: kukaan ei ole profeetta omalla maallaan ja mikäs sen surkeampaa hommaa kuin tuomaroida oman seuran kotikisoja ilmaiseksi, kun muualla maakunnassa tarjottaisiin kilometrikorvaukset ja rusinapullakahvit. Kirjanpitäjäksi ei ehkä nykyaikana kukaan enää halua, mutta jos joku tykkää kököttää paikoillaan neljä tuntia ja kirjoittaa numeroita ylös, palkattakoon hänet kirjuriksi vasenkätisyydestä huolimatta. Kuuluttajaksi valikoituu itsesuojeluvaistoton ja häpeää tuntematon tyyppi, joka aukoo mikkiä ennen kuin hänellä on mitään tietoa, kuinka sanansa aikoo asetella: ”..ja tämä ratsukko on myytävänä.”

Tervetuloa talkoisiin nostamaan tasoa, toivoo

-Sesse-